

Sygn. akt II Ka 742/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Sędziowie:	SSO Dariusz Półtorak (spr.) SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2020 r.

sprawy **M. P. (1)**

oskarżonej z art. 233 § 1a kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 lipca 2019 r. sygn. akt II K 727/18

wyrok utrzymuje w mocy; zasadza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 550 zł opłaty za II instancję oraz obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 742/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 10 lipca 2019r. w sprawie II K 727/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	M. P. (1)	Dowód miał za cel wykazanie, iż kwestionowane podpisy mogła złożyć M. P. (1), a tym samym prowadzić do stwierdzenia, iż oskarżona nie popełniła zarzucanych jej czynów	Opinia grafologiczna	483-500	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1	Opinia z Centrum Ekspertyz Grafologicznych z dnia 8.08.2019r. (k. 483-500)	Opinia ta zaliczona została w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy, jednakże nie miała ona istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z przyczyn o jakich wskazywano w pkt. 3.1. Nie ma zatem potrzeby ponownego przytaczania argumentacji dotyczącej dyskwalifikacji tego dowodu jako nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	Naruszenie przepisów postępowania, poprzez odrzucenie przez Sąd I instancji wszystkich, kilkakrotnie składanych przez oskarżoną wniosków, a tym samym odebranie jej konstytucyjnego prawa do obrony, segregację	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	badanego materiału i wybiórcze opieranie się na wątpliwych dowodach, z jednoczesnym pominięciem i niezbadaniem istotnych dowodów, okoliczności i motywów działania składającej zawiadomienie, stronnictwo Sądu na rzecz składającej zawiadomienie oraz subiektywne, a tym samym błędne rozpoznanie sprawy	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew stanowisku apelującej M. P. (1) Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonej. Nie ma również wątpliwości co do tego, że postępowanie w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Szczegółowo wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach nie noszą cech błędu, co prowadzi do przekonania, iż zarzut apelacyjny		

podnoszony przez oskarżoną w tym zakresie jest chybiony.

Apelująca jako kluczowy zarzut postawiła subiektywizm Sądu rozpoznającego sprawę na rzecz strony składającej zawiadomienie o przestępstwie, co zostało zrealizowane przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, w tym nieodpowiednią segregację zgromadzonych dowodów, oparcie się na dowodach małoistotnych, a w końcu na nieuwzględnieniu jej wniosków dowodowych składanych w toku postępowania w niniejszej sprawie. W tym zakresie wskazania wymaga, iż w toku postępowania sądowego oskarżona składała wiele wniosków dowodowych, co do których Sąd rozstrzygał na bieżąco o ich przydatności do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Głównym z takich wniosków, co do których Sąd I instancji orzekł o jego nieprzydatności do rozstrzygnięcia tejże sprawy był wniosek dotyczący przesłuchania w charakterze świadków grafologów sporządzających opinie w sprawie II K 489/17, które zostały dołączone do niniejszej sprawy. W tym zakresie Sąd nie uwzględniając tego wniosku uznał, iż nie ma potrzeby dodatkowego przesłuchiwanie tych biegłych, gdyż sporządzone na potrzeby postępowania w sprawie II K 489/17 przez nich opinie udzielały wyczerpujących odpowiedzi na stawiane przez Sąd pytania i ocenione przez ten Sąd jako jasne i pełne, nie budziły żadnych podstaw do kwestionowania ich wysokiego waloru dowodowego. W obu tych opiniach biegli zgodnie potwierdzili, iż kwestionowane podpisy na dokumencie „Wniosek o ponowne ustalenie oceny pracy” nie zostały sporządzone przez M. P. (1), a zostały nakreślone przez J. P.. Zbędnym

zatem okazało się w tym zakresie kierowanie w tym przedmiocie kolejnych zapytań do biegłych, gdyż informacje, które miały zostać ustalone na podstawie tego dowodu można było ustalić na podstawie dotychczas sporządzonych opinii pisemnych. Wskazać w tym miejscu należy, iż dowód ma zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu. Nie może być tym samym przeprowadzany niejako „na wszelki wypadek”, dla sprawdzenia, czy za jego pomocą da się wysnuć kolejną wersję zdarzenia (post. SN- Izba Karna z 11.05.2016r., V KK 73/156). Skoro Sąd Rejonowy przyjął, iż wystarczającym w tym zakresie będą znajdujące się już w aktach sprawy opinie grafologów, mnożenie w tym zakresie dodatkowych dowodów było zbędne. W zakresie w/w opinii stwierdzić zaś należy, iż ich wnioski posłużyły Sądowi Rejonowemu jako podwaliny przyjętego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, które to stanowisko Sąd Odwoławczy podzielił w całej rozciągłości. Sąd I instancji nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania rzetelności i kategoryczności tych opinii. Podniesienia jedynie w tym zakresie wymaga, iż okoliczność, że opinia biegłych nie jest przekonująca dla stron nie oznacza jeszcze, że konieczne jest dopuszczenie kolejnej opinii, skoro dotychczasowa opinia jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił (post. SN – Izba Karna z 12.02.2016r., III KK 29/16, Lex nr 1976885). Fakt, że dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej, jak ma miejsce w niniejszej sprawie, nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 kpk. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego

przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne (wyrok SA we Wrocławiu z 28.08.2014r., II AKa 222/14). Opinię biegłego ocenia sąd i sąd decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonywająca, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrźnie spójna i niesprzeczna, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności. Jeśli w którejś z powyższych kwestii sąd powźmie uzasadnione wątpliwości (w szczególności pod wpływem argumentacji stron postępowania) to wówczas sąd decyduje - zgodnie z dyrektywą art. 201 kpk - o wezwaniu tych samych biegłych, skonfrontowaniu biegłych lub o powołaniu innych biegłych. Strona domagająca się wydania opinii uzupełniającej, powinna wykazać, w jakim zakresie ekspertyza złożona na piśmie jest niepełna lub niejasna czy wewnętrźnie sprzeczna, albo na czym polega jej sprzeczność z inną opinią wydaną w tej sprawie, a więc uprawdopodobnić zaistnienie sytuacji wskazanych w art. 201 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 17.02.2016r., II AKa 13/16, LEX nr 2023599). Tymczasem oskarżona w swoim zarzucie ponowiła jedynie swoje wątpliwości wyrażone już na etapie przewodu sądowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji, które Sąd ten uznał za chybione, co skutkowało nieuwzględnieniem wniosku, które to stanowisko w tym względzie Sąd Odwoławczy podzielił w całej rozciągłości. Odmienna w tym zakresie ocena strony postępowania

nie jest dla Sądu wiążąca, skoro Sąd uznał, iż opinie ta nie zawierają wad i wyczerpująco udzielają odpowiedzi w najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestiach. Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż zarzut apelującej w zakresie nierzetelności opinii biegłych jako podstawy przyjętych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie. Na koniec już tylko w tym zakresie wskazania wymaga, iż apelująca jako podstawę nierzetelności obu opinii grafologów wskazała, iż

nie zostały od niej pobrane próbki pisma ręcznego. Tymczasem z analizy akt sprawy wynika, iż to sama oskarżona nie wyraziła zgody na pobranie takich próbek. Biegli zaś w zakresie opracowania wniosków swoich opinii posłużyli się jako materiałem porównawczym dokumentami w postaci teczek osobowych M. P. (1) i J. P. z okresu zatrudnienia ich w Szkole Podstawowej w C.. Nie było zatem potrzeby pobierania próbek pisma od oskarżonej, gdyż jej podpisy znajdowały się na uwierzytelnionej dokumentacji, kiedy była ona pracownikiem w/w szkoły.

Wskazania wymaga, iż oskarżona na potrzeby niniejszego postępowania zleciła wykonanie prywatnej ekspertyzy kryminalistycznej dokumentów, tj. „wniosku o ponowne ustalenie oceny pracy”, do której złożyła próbki swojego pisma. Opracowująca tę ekspertyzę we wnioskach stwierdziła, iż podpisy na w/w wniosku i próbki pisma nakreślone przez M. P. (1) wykazują cechy wspólne, co oznacza, że podpis na w/w dokumencie mogła złożyć M. P. (2). Wprawdzie w toku postępowania odwoławczego,

o czym wspomniane było wyżej (pkt 2.1.2 i 2.2.2), Sąd przyjął przedmiotowy dokument w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy, ale stwierdzić należy, iż Sąd nie przyjął wniosków tejsze „opinii” za wiążące i jako takie mające wpływ na wynik rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślenia po pierwsze w tym zakresie wymaga, iż koniecznym warunkiem uznania ustnej lub pisemnej wypowiedzi określonej osoby za „opinię biegłego” jest poprzedzenie jej postanowieniem organu procesowego o zasięgnięciu opinii tej osoby jako biegłego. Postanowienie to kreuje określoną osobę biegłym i z tą chwilą staje się ona uczestnikiem postępowania, zaś jej wypowiedzi zyskują walor czynności procesowych. (post. SA w Katowicach z dnia 23.10.2018r., II AKz 821/2018, Biul.SAKa 2018/10/15). W niniejszym wypadku sporządzająca ekspertyzę nie została przez Sąd do tego zobowiązana. Nadto wnioski tej „opinii” nie są tak kategoryczne, jak wnioski dwóch wcześniejszych opinii, gdyż biegła wskazuje jedynie na możliwość sporządzenia podpisów przez oskarżoną, a nie na zupełną pewność tego faktu. Wada w postaci nie wykorzystania jako materiału porównawczego w obu opiniach próbek jej pisma złożonych dla potrzeb tychże opinii, nie stanowi wady dyskwalifikującej tamte opinie jako pełnowartościowy materiał dowodowy niniejszej sprawy.

Za dowód kwestionujący winę oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów uznany być także nie może fakt, iż to M. P. (2) osobiście złożyła przedmiotowe pisma w urzędzie. Sąd I instancji nie kwestionował tej okoliczności, jednakże trafnie w tym względzie

wskazał, iż okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Ponadto okolicznością nie mającą znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miał fakt, iż w sprawie II K 489/17 Sąd także odrzucał wnioski dowodowe J. P. i uznał go za winnego zarzucanego tam czynu. Stanowisko Sądu w tym zakresie wynika bezsprzecznie z faktu, iż obecny stan prawny obowiązujący w kraju nie opiera się na precedensach, jak ma miejsce w systemie anglosaskim, dlatego nie można oceniać postępowania Sądu w niniejszej sprawie przez analogię z czynnościami Sądu rozpoznającego sprawę przeciwko J. P..

Bezzasadnym pozostaje także zarzut apelującej dotyczący bezzasadnego oparcia ustalonego w sprawie stanu faktycznego jedynie na zeznaniach świadka M. W., nie dopuszczając dowodów z zeznań świadków wnioskowanych przez oskarżoną. Wprawdzie apelująca wskazuje w tym zakresie, iż M. W. nie była naocznym świadkiem sporządzania kwestionowanych podpisów, jednakże Sąd oceniając jej zeznania jako pełnowartościowy materiał dowodowy, istotny dla rozstrzygnięcia w tej sprawie, nie wskazywał, iż była ona bezpośrednim świadkiem sporządzania podpisów przez oskarżoną, a jedynie, że jej zeznania wskazują na to, czyje podpisy widnieją na wniosku. Brak jest w rozważaniach Sądu Rejonowego stwierdzenia, iż świadek ten jest wiarygodny tylko ze względu na to, że była bezpośrednim obserwatorem czynności sporządzania kwestionowanych podpisów. Waleru wiarygodności zeznań w/

w świadka nie umniejsza także wskazywana przez M. W. w toku jej zeznań okoliczność, iż w Szkole w C. doszło do poważnej sytuacji konfliktowej pomiędzy małżonkami P. a kadrą nauczycielską i rodzicami uczniów, co znalazło finał w postępowaniach toczących się pomiędzy szkołą a w/w przed sądem pracy. Przytoczone w/w zakresie przez Sąd zeznania świadka obrazowały jedynie zastaną przez świadka, jako dyrektora Szkoły Podstawowej w C. sytuację, która jako taka nie miała znaczenia w zakresie wykazania winy oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów. Oddzielną kwestią, która także nie miała wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, były inne toczące się między w/w stronami postępowania i ich wynik. Świadek wskazała na prawdziwe fakty, a ich przydatność dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy leżały już tylko w gestii Sądu. W kontekście powyższego wskazać należy, iż M. W. jako ówczesnie piastująca stanowisko Dyrektora Szkoły Podstawowej w C. zainicjowała niniejszą sprawę jako osoba działająca z ramienia instytucji, której dobra winna bronić. Osobiste „wycieczki” świadka co do osoby oskarżonej nie miały w tym zakresie większego znaczenia.

Chybionym pozostaje także stanowisko apelującej, iż przesłuchanie w/w świadka pod jej nieobecności na rozprawie było nieprawidłowe. Wskazać w tym względzie należy, iż oskarżona nie stawiała się na kolejne terminy rozpraw, będąc prawidłowo powiadomioną o ich terminie. Sam fakt nie podejmowania przez oskarżoną kierowanej do niej przez Sąd korespondencji, która była dwukrotnie awizowana, nie pozwalała

<p>na stwierdzenie po stronie tego Sądu żadnego uchybienia w zakresie prawidłowości doręczeń oskarżonej zawiadomień na termin rozprawy. Oskarżona sama podjęła decyzję o nieuczestniczeniu w rozprawie, a tym samym sama pozbawiła się wpływu na przebieg postępowania, w tym m.in. konfrontacji ze świadkiem, któremu jako oskarżona mogła zadawać pytania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 233 § 1 kk poprzez przyjęcie w pkt I, że stosując ustawę obowiązującą w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 kk oskarżoną uznaje za winną dokonania czynu zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia, przyjmując, że wyczerpała ona znamiona art. 233 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i za czyn ten na podstawie wskazanych przepisów skazuje ją na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza jej karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych oraz przyjęcie w pkt</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>II, że oskarżoną uznaje za winną dokonania czynu, zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1a kk i za czyn ten na podstawie art. 233 § 1a kk skazuje ją, a na podstawie art. 233 § 1a kk w zw. z art. 37a kk wymierza jej karę grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych, łącznie 220 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych oraz zasądzenie od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwoty 550 złotych tytułem opłaty i obciążenie jej wydatkami postępowania w kwocie 160 złotych</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W odniesieniu do czynu I z aktu oskarżenia Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż korzystniejszym będzie dla oskarżonej przypisanie jej czynu z art. 233 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w czasie jego popełnienia, w oparciu o przepis art. 4 § 1 kk, niż po jego zmianie w dniu 15 kwietnia 2016r. Obecnie czyn ten jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat, a uprzednio jedynie do 3 lat pozbawienia wolności. Czyn II z aktu oskarżenia popełniony został przez oskarżoną już po w/w nowelizacji, którą wprowadzono do obrotu prawnego tryb uprzywilejowany tego przestępstwa, a mianowicie z art. 233 § 1a kk, gdzie do odpowiedzialności karnej pociąga się osobę, która składając fałszywe zeznania chciała chronić samego siebie lub swoich najbliższych.</p>		

Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku		
Lp.	Zarzut	
3	Naruszenie postanowień Preambuły, jak również art. 1, art. 2, art. 3, art. 5, art. 7, art. 10, art. 11, art. 19, art. 28 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszej kolejności odnośnie powyższego zarzutu wskazać należy, iż nie można stawiać zarzutu naruszenia preambuły, która stanowi uroczysty wstęp do konstytucji czy innego aktu prawnego, a opisujący okoliczności wydania tego aktu oraz określająca cele, jakim powinien on służyć. Ewentualne zarzuty mogą dotyczyć poszczególnych punktów Konstytucji.</p> <p>W niniejszym wypadku nie doszło także do naruszenia w/w artykułów Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, gdyż postępowanie karne przeciwko oskarżonej</p>		

<p>zostało przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i w żadnym stopniu nie naruszało jej praw jako obywatela czy człowieka. Subiektywne odczucie oskarżonej co do pokrzywdzenia jej zapadłym wobec niej wyrokiem nie może przesądzać o trafności podnoszonych przez nią zarzutów naruszenia podstawowych praw zagwarantowanych m.in. przez Konstytucję oraz w/w Powszechną Deklarację Praw Człowieka. Z uwagi na ogólnikowość tego zarzutu nie jest możliwe ustosunkowanie się do niego w większym zakresie przez Sąd Okręgowy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>-</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k. postępowania
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	Na podstawie art. 636§1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu

Państwa kwotę 550 złotych tytułem opłaty za II instancję
i 20 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

7. **PODPIS**